

MARA VAN NESS

MAGNETAR

ZILVER
BRON

© 2014 Mara van Ness
© 2014 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Personage omslag: ostill/shutterstock.com
Achtergrond omslag: pixelparticle, Ase/shutterstock.com
Auteursfoto: Studio Profiefoto (studioprofiefoto.nl)

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Cocky van Dijk

Eerste druk, juni 2014

ISBN 978 94 9076 769 3
NUR 333

www.maravanness.nl
www.magnetar-roman.nl
facebook.com/maravanness

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

DINSDAG 3 DECEMBER 2041

LIVERPOOL

De verpleegster legde troostend een hand op haar schouder. 'Neem alle tijd die je nodig hebt.'

Niamh knikte. Ze was bang dat als ze zou proberen te spreken de emoties haar te veel zouden worden en ze de tranen die in haar ooghoeken prikten niet langer zou kunnen bedwingen.

Ze liep naar het bed. *Neil...* Ze pakte zijn hand en nam plaats op een stoel naast hem. De tranen kwamen toch. *Verdomme...*

Bijna vierenhalf jaar eerder was ze vanuit Belfast naar Liverpool verhuisd om daar te studeren. Ze had zich de eerste tijd heel alleen gevoeld, in haar eentje in een vreemde stad. Totdat Neil, die in dezelfde studentenflat op de campus woonde als zij, zich over haar ontfermd had.

En nu lag hij hier, roerloos, op het trage rijzen en dalen van zijn borstkas na. Zonder de machines waar hij aan gekoppeld was, zou zelfs die beweging er niet zijn.

Waarom had hij ook voor die kat uit moeten wijken? De auto die Neil aangereden had, had niet op tijd kunnen remmen en hem niet kunnen ontwijken. Althans, niet zonder te botsen tegen een auto met daarin een gezin met twee jonge kinderen. De software van het automatisch besturingssysteem had daarom kil besloten dat het beter was om tegen Neil aan te rijden.

Het besturingssysteem had echter het paaltje waar Neil met zijn hoofd tegenaan geklapt was niet meege-
nomen in zijn berekening.

Ze streek zijn zandkleurige haar van zijn voorhoofd. Hij voelde warm, levend. Als ze de beademingsappara-
tuur wegdecht, zou ze haast kunnen denken dat hij
gewoon sliep. Maar ze wist dat dat niet waar was.

De eerste dagen na zijn ongeluk was ze er zeker van
geweest dat hij nog ergens daarbinnen was. Maar in
plaats van dat hij wakker was geworden uit zijn coma,
had ze hem steeds verder weg voelen glijden, hoe zeer
zij hem ook gesmeekt had om haar niet in de steek te
laten. Uiteindelijk hadden twee hersenscans aange-
toond wat ze in haar hart al geweten had: haar bes-
te vriend was hersendood en zou nooit meer wakker
worden.

Ze dacht terug aan het moment waarop de artsen
haar verteld hadden dat ze niets meer voor hem kon-
den doen. Natuurlijk wist ze wat 'hersendood' inhield,
maar dat had haar er niet van weerhouden smekend te
vragen of er echt, écht geen kans was dat hij toch nog
zijn ogen open zou doen. Hij was te jong om te ster-
ven! Er was nog zo veel wat hij had willen doen, wat
ze samen hadden willen doen. Dat zijn leven op zo'n
stomme manier moest eindigen was simpelweg niet te
bevatten.

In elk geval zou hij met zijn dood andere men-
sen helpen. Een jonge vrouw die al jaren op de lijst
stond voor een harttransplantatie was op dit moment
onderweg naar het ziekenhuis. Over minder dan een
uur zouden zij en Neil naar de operatiekamer gere-
den worden. Ook zijn andere organen zouden goed
terechtkomen.

Ze knipperde haar tranen weg. Het was tijd om af-
scheid te nemen. Ze raakte nog één laatste keer zijn

hand aan. 'Vaarwel, Neil,' fluisterde ze.

Ze stond op en wilde naar de deur lopen. Halverwege haar eerste stap bevroor ze echter. Ze had sterk het gevoel dat er iemand in de buurt was, alsof iemand zojuist de kamer binnen was komen lopen. Ze draaide zich om. Niemand. Ze bestudeerde het bewegingsloze lichaam op het bed. Neil lag er nog precies hetzelfde bij als eerder. Zijn borstkas rees en daalde kalm op het ritme van de beademingsapparatuur. Zijn altijd zo vriendelijke grijze ogen waren gesloten. Hij leek bijna vredig. En toch...

De verpleegster – Holly – liep langs en stak haar hoofd even naar binnen. 'Is alles goed?'

Niamh aarzelde. 'Ik weet het niet. Ik had het idee dat...'

Holly keek haar vragend aan.

Niamh schudde haar hoofd in een poging haar gedachten op een rijtje te zetten. 'Ik dacht even dat... Maar ik zal het me wel verbeeld hebben.'

Holly liep de kamer in en bekeek de monitoren die om Neils bed stonden.

'Zijn hartslag is iets hoger dan eerst,' merkte Holly bevreemd op.

Niamh keek met een ruk op. Ze probeerde haar plotseling in haar keel kloppende hart weg te slikken. 'Wat betekent dat?' Voor zover ze wist, was Neils situatie de afgelopen weken niet veranderd. Zou hij dan toch...? Maar ze drukte deze gedachte direct de kop in. Iemand die hersendood was, kon tenslotte niet meer wakker worden.

'Waarschijnlijk niets,' zei Holly. Ze klonk afgeleid en pakte een lampje uit haar zak.

'Wat ben je aan het doen?'

'Zijn pupilreflex testen. Hij is hersendood, dus zijn pupillen zouden niet op licht moeten reageren,' leg-

de Holly uit. Ze trok Neils linkerooglid omhoog en scheen er met het lampje in. Ze snakte hoorbaar naar adem en zette een stap achteruit. 'Dit is onmogelijk,' fluisterde ze.

'Wat? Wat is er onmogelijk?' Het vonkje hoop werd sterker. Haar hand klemde zich zo stevig om het bedframe dat haar knokkels wit werden.

Holly opende haar mond om iets te zeggen, maar bleef halverwege de beweging steken.

Neils arm bewoog...

Had ze het goed gezien? Of was het een onwillekeurige spiersamentrekking? Niamh schudde haar hoofd. Ze had het vast verkeerd gezien. Toch? Ze liet haar blik over zijn gezicht glijden. Neils ooglid trilde. Heel kort. Maar het was genoeg. 'Hij beweegt!'

Holly bracht haar polscom omhoog, drukte op een van de knopjes en riep om assistentie.

Neils ogen gingen open en werden meteen weer dichtgeknepen. Hij bracht een bevende hand omhoog naar zijn keel en mond. Toen hij op het beademingsapparaat stuitte, vlogen zijn ogen helemaal open en schoten van links naar rechts. Hij klauwde naar zijn keel. Zijn lichaam maakte schokkerige bewegingen.

'Rustig, Neil, rustig. Het is in orde!' Ze probeerde kalm te blijven, hem gerust te stellen, maar de paniek die door haar heen gierde deed haar het zweet uitbreken en haar stem en handen trillen.

Twee andere verpleegkundigen kwamen de kamer binnengerend. Op Holly's instructie gingen ze aan weerszijden van het bed staan, Niamh daarbij half opzij duwend, en drukten Neils schouders in het matras zodat hij stil zou blijven liggen en Holly de beademingsapparatuur kon verwijderen.

Zodra ze hem loslieten, schoot Neil overeind. Hij hapte naar adem en begon vervolgens te hoesten.

‘W... waar ben ik?’

‘Je bent hier in het ziekenhuis van Liverpool. Je hebt een ongeluk gehad en hebt een tijdje in coma gelegen,’ zei Holly.

Neil fronste en Niamh voelde een vlaag van verwarring door zich heengaan. ‘Een ongeluk?’ herhaalde hij. ‘Ik...’

Niamh pakte Neils hand, een brede glimlach op haar gezicht geëtt. ‘Ik ben zo blij dat je weer wakker bent!’

Neil trok zijn hand terug alsof hij door een wesp gestoken was en staarde haar aan. ‘Wie ben jij?’

Haar glimlach bevroor op haar gezicht. De vlinders van blijdschap en opluchting die zojuist nog door haar heen fladderden, klonterden samen en lagen plots als een steen op haar maag. Hoe kon hij niet meer weten wie ze was? Ze draaide zich om naar Holly en keek haar smekend aan.

Holly glimlachte geruststellend en vroeg toen aan Neil: ‘Kun je ons je naam vertellen?’

Neil knipperde. ‘Ja, natuurlijk. Ik ben...’ Hij brak abrupt af en keek hen toen verbijsterd aan. ‘Ik weet het niet.’ Zijn blik schoot heen en weer tussen haar en Holly. ‘Ik weet het niet!’

De steen op haar maag werd zwaarder en maakte haar misselijk. ‘Holly...’ begon ze.

‘Tijdelijk geheugenverlies is heel normaal na wat je doorgemaakt hebt,’ zei Holly sussend.

Een aantal artsen en co-assistenten kwam de kamer binnen gerend en Niamh werd vriendelijk doch dwingend de deur uitgewerkt om elders de uitkomst van de onderzoeken af te wachten. Ze probeerde even om rustig in een nabijgelegen wachtkamer te gaan zitten en een kopje thee te drinken, maar daar was ze veel te rusteloos voor.

Ze liep naar het kleine ziekenhuiswinkeltje. Zou er iets zijn waar ze Neil een plezier mee zou kunnen doen? In elk geval niet met een knuffel of een ballon. Misschien een krant? Thuis las hij dagelijks een digitale krant om op de hoogte te blijven. Hij zou het misschien wel fijn vinden om iets te lezen te hebben en om zijn nieuwsachterstand wat in te lopen. Daar had ze het winkeltje echter niet voor nodig. Ze pakte haar tablet uit haar tas en downloadde de *Times* van die dag.

Vervolgens ging ze weer naar Neils kamer, maar zijn bed was nog niet terug. Ze ijsbeerde door de gang in afwachting van zijn terugkeer van vast een of andere scan. Uiteindelijk ging ze maar in het zicht van zijn kamer zitten en begon zelf de krant te lezen.

Ze had de krant al bijna uit toen Neils bed eindelijk werd teruggereden. Ze sprong onmiddellijk op. Holly maakte zich van de groep in het wit geklede mensen los en kwam naar haar toe.

‘Je mag zo even bij hem naar binnen. Niet te lang, want hij zal wel moe zijn.’

Niamh wilde al gaan lopen, maar de verpleegkundige hield haar tegen.

‘Hij heeft geheugenverlies. Gewone dingen herinnert hij zich nog, maar al zijn autobiografische herinneringen, zijn eigen leven – wie hij is, wie jij bent – is hij vergeten. Houd daar rekening mee.’

‘Hoe... Hoe lang gaat dit duren?’

Holly schudde haar hoofd. ‘Dat weten we niet. Geheugenverlies na minder ernstige hersentraumata gaat normaal gesproken uit zichzelf weer weg. Maar ja, Neils letsel was zo erg dat het al een wonder is dat hij überhaupt wakker geworden is.’

Niamh slikte. Toen knikte ze. Ze kon dit aan.

In de deuropening aarzelde ze echter. Ze keek naar Neil die rechtop in zijn bed zat en met een fronsend

gezicht zichzelf in een klein spiegeltje bekeek. Toen vielen zijn ogen op haar. In zijn blik zag ze geen enkele herkenning.

Ze vermande zich en liep de kamer in. 'Hé,' zei ze zachtjes.

'Hé.' Hij wierp nog een blik in de spiegel en grimaste. 'Het is net alsof ik naar een vreemde kijk. Heel bizar,' merkte hij op toen hij de spiegel weglegde.

Ze wilde haar hand op zijn arm leggen, maar trok deze snel terug toen hij terugschrok. 'Hoe voel je je?' zei ze na een ongemakkelijke stilte.

Neil wreef over zijn keel. 'Alsof ik door de mangel gehaald ben. Maar verder eigenlijk wel oké.'

'Is die combinatie wel mogelijk?' grapte ze.

Ze slaagde deels in haar poging om de spanning wat te breken, want het begin van een grijns verscheen op Neils gezicht. 'Het is lastig, dat geef ik toe.' Toen werd zijn blik weer serieuzer. 'Ben jij...?'

Met een schok realiseerde ze zich wat hij bedoelde. Hij dacht dat ze zijn vriendin was! Geen onlogische gedachte, gezien haar aanwezigheid, maar niet de werkelijkheid. Ook al dachten veel van hun vrienden en kennissen van wel. Ze schudde haar hoofd. 'Nee, we zijn goede vrienden. We delen een flat. Toen ik van Belfast naar Liverpool verhuisde om te studeren, kwam ik in hetzelfde gebouw als jij te wonen. Jij woont al je hele leven in Liverpool en maakte me er een beetje wegwijs. Later konden we met z'n tweeën een goedkoop flatje huren.' Een plotse gedachte joeg het bloed naar haar wangen. Ze sloeg een hand voor haar mond. 'Oh, jeetje, wat stom van me! Ik heb me helemaal nog niet voorgesteld! Ik ben Niamh. Niamh Connelly.'

Neil fronste. Na een paar seconden schudde hij nauwelijks merkbaar zijn hoofd.

'Dat roept geen herinneringen op?' vroeg ze hoop-

vol.

‘Nee, sorry. Nou ja...’ Neil weifelde. ‘Soms heb ik het gevoel dat ik een herinnering bijna te pakken heb, maar dan klap ik weer tegen een massieve betonnen muur op.’

Niamh wist een bemoedigend glimlachje te produceren. ‘Het komt vast wel weer goed. Je hebt tenslotte zo’n twee weken in coma gelegen.’ Ze hield haar hoofd een beetje scheef. ‘Zijn ze er al achter hoe je toch wakker kon worden?’

Neil schudde zijn hoofd. ‘Ze hebben geen flauw idee, gaf een van hen eerlijk toe. Ze hadden alle testen gedaan en alle andere mogelijke diagnoses die lijken op hersendood uitgesloten. Hij noemde me een medisch wonder.’ Hij grijnsde. ‘En vervolgens vroegen ze zo ongeveer op en neer springend van enthousiasme of ze misschien nog wat bloed en cellen mochten afnemen voor DNA-onderzoek en zo. Ze vinden het allemaal enorm fascinerend.’

Niamh lachte. ‘Ja, dat kan ik me voorstellen!’

Na een korte stilte vroeg Neil: ‘Wat... wat is er eigenlijk precies gebeurd? Het ongeluk, bedoel ik?’

‘Van wat ik begreep, stak er plotseling een kat over,’ zei ze. ‘Jij probeerde hem te ontwijken en werd toen geschept door een auto.’

Hij trok een gezicht. ‘Da’s lullig.’ Hij fronste even. ‘Maar ik heb helemaal geen botbreuken of zo, zo te voelen.’

‘Je klapte met je hoofd op een paaltje. Verder had je alleen wat blauwe plekken,’ legde Niamh uit. ‘Hij heeft nog een paar keer gebeld, trouwens, de bestuurder, om te vragen hoe het met je ging. Hij zal het fijn vinden om te horen dat je weer wakker bent. Hij voelde zich heel schuldig, ondanks dat hij er niets aan kon doen.’

‘En de kat?’

‘Die heeft er, geloof ik, niets aan overgehouden.’

Hij grijnsde. ‘Mooi zo. Dan was het in elk geval niet helemaal voor niets.’

‘Hmm, als ik had mogen kiezen, was ik misschien toch voor de platte kat gegaan.’

Neil zuchtte en liet zich terugvallen in de kussens. ‘Ach ja...’

Niamh begreep de hint en stond op. ‘Je zal wel moe zijn na al die onderzoeken. Ik kom morgen weer langs op het bezoekuur, goed?’

Hij knikte.

‘Oh ja!’ Ze grabbelde in de tas die ze over haar schouder had hangen. ‘Ik heb net even een krant voor je gedownload. Ik dacht dat je het misschien wel leuk zou vinden om iets te lezen te hebben.’

De vermoeidheid verdween even uit Neils blik. ‘Je bent geweldig,’ zei hij toen hij de tablet aanpakte. ‘Dank je. Die ga ik zeker lezen.’ Met een scheve grijns die haar om de een of andere reden een onbehaaglijk gevoel gaf, voegde hij toe: ‘Wanneer ik weer wat wakkerder ben.’

Ze voelde haar wangen warm worden en zei wat ongemakkelijk: ‘Graag gedaan.’ Ze draaide zich om. Eigenlijk wilde ze helemaal niet weg, net nu ze hem weer terug had. Ze had hem zo verschrikkelijk gemist. Maar hij had rust nodig. Rust om te herstellen. En om zich haar weer te herinneren. Ze keek over haar schouder. ‘Tot morgen dan.’

‘Tot morgen.’

Ze verliet de kamer. Ze begon steeds haastiger te lopen en rende uiteindelijk bijna het ziekenhuis uit.

‘Bel Liv!’ zei ze tegen haar polscom zodra ze buiten het ziekenhuis stond.

Haar beste vriendin nam vrijwel meteen op. Het ho-

lografische beeld dat boven Niamhs polscom zweefde, trilde een beetje, wat erop wees dat ze net als Niamh de camera van haar polscom gebruikte. 'Hé, Niamh. Is het...?' begon ze op meelevende toon.

'Neil is wakker geworden!'

WOENSDAG 4 - VRIJDAG 6 DECEMBER 2041

LIVERPOOL

Neil veegde naar de volgende pagina van de krant. Echt bizar hoeveel er gebeurd was waar hij totaal geen weet van had. Een aanzienlijk deel van zijn algemene kennis was er nog – wereldoorlogen, natuurrampen en dergelijke herinnerde hij zich prima – maar ook daar zaten grote hiaten in, zeker in de recentere geschiedenis.

Hij keek op van de krant toen hij een klopje op de deur hoorde. ‘Hé, Niamh!’ zei hij met een glimlach en legde de tablet weg. Hij herinnerde zich haar dan wel niet, maar ze was al rap een relatief bekende aan het worden.

Ze glimlachte terug. ‘Hé, Neil. Sorry dat het ochtendbezoek niet lukte. Ik had een vergadering waar ik niet onderuit kwam.’

‘Oh, geeft niet,’ zei hij opgewekt. ‘Ik was waarschijnlijk toch niet hier geweest. Ik geloof dat ze me inmiddels door elke scanner in dit gebouw hebben gehaald.’

Ze ging op een stoel naast zijn bed zitten. ‘Hoe is het met je?’ Ze legde bezorgd een hand op die van hem.

Dit keer trok hij zijn hand niet terug. Hij vond het eigenlijk wel prettig dat ze hem aanraakte; een soort bevestiging dat hij, zij en de rest van deze wereld écht waren. ‘Ze hebben zo veel bloed geprikt dat ik vast nauwelijks meer wat over heb, maar verder voel ik me

eigenlijk wel prima.'

Niamh glimlachte. Toen leunde ze wat naar voren en zei op samenzweerderige toon: 'Wist je trouwens dat ik m'n ID-chip moest laten scannen toen ik vroeg naar welke kamer ze je verplaatst hadden? Blijkbaar heeft iemand naar de media gelect.'

Hij fronste. 'Ja, dat vertelde Holly inderdaad. Ik kwam mezelf net zowaar tegen in de *Times*. Ze weten m'n naam nog niet, maar dat zal vast niet lang duren.'

'Maar goed dat je zo'n veelvoorkomende naam hebt. Anders staan ze straks nog bij ons thuis voor de deur!' zei Niamh. Ze reikte naar de tablet die op het kastje naast zijn bed lag en opperde: 'Zullen we eens kijken wat ze nog meer over je zeggen?'

Neil grijnsde. 'Ach ja, waarom ook niet. Ik ben wel benieuwd.'

Even later stopte Niamh met op het scherm tikken en gaf hem de tablet aan. Ze kwam naast hem op de rand van het bed zitten om met hem mee te lezen.

'Nou, dat valt best mee, eigenlijk,' zei hij bijna teleurgesteld.

Niamh tikte op een link die naar lezersreacties leidde. Ze slaakte een geërgerde zucht. 'Oh, tuurlijk. Een paar normale reacties, een paar reli-freaks die hier Gods hand in zien en een boel schreeuwlelijken die roepen dat het hele zorgsysteem faalt.' Zachtjes voegde ze toe: 'Hoewel ik me ook wel afvraag hoeveel andere mensen er ten onrechte hersendood zijn verklaard. Wat nou als je niet op tijd wakker was geworden?'

Een rilling liep over zijn rug bij de gedachte dat dan inmiddels een paar andere mensen met zijn organen rond hadden gelopen.

Ook Niamh keek alsof het idee haar onpasselijk maakte. Toen ging haar blik naar zijn nog natte haar.

‘Heb je gedoucht?’ vroeg ze.

Blij met de verandering van onderwerp, zei hij opgewekt: ‘Ja, helemaal zelf! Ik stond nog wat wankel op m’n benen, maar het ging wel.’

‘Hebben ze al iets gezegd over wanneer je naar huis mag?’

‘Nee. Maar ik denk niet dat ze me hier lang zullen houden. Op m’n geheugenverlies na lijkt alles helemaal in orde te zijn. De scans zagen er zo op het eerste gezicht goed uit, zeiden ze.’ Hij keek er aan de ene kant naar uit om deze plek te verlaten, maar aan de andere kant was het ziekenhuis ook een soort veilige omgeving. De enige die hij kende.

Ze keek hem meelevend aan. ‘Ik sprak Dave trouwens gisteren,’ veranderde ze van onderwerp.

Dave? Hij keek haar vragend aan.

Een blik die Neil begon te herkennen als ‘dat herinnert hij zich natuurlijk ook niet meer’ verscheen op Niamhs gezicht. ‘Een goede vriend van je,’ legde ze haastig uit. ‘Hij en de rest van jullie clubje willen je graag op komen zoeken.’

In één klap kwam de realisatie binnen dat Niamh natuurlijk niet de enige was die hij zich niet herinnerde. Hoeveel familie en vrienden zou hij vergeten zijn? Hád hij eigenlijk wel familie? Buiten Niamh was er niemand op bezoek geweest.

‘Ik dacht dat je misschien liever even zou wachten,’ zei Niamh.

Hij slaakte bijna hardop een zucht van verlichting. Hij was er niet zeker van of hij er al klaar voor was om nu al nog meer ‘bekenden’ te ontmoeten. ‘Ik denk dat ik inderdaad liever even wacht totdat ik weer thuis ben.’ Hij fronste. ‘Waar is ‘thuis’ eigenlijk?’

‘Thuis’ bleek een klein appartementje met twee slaap-

kamers in een wat groezelig gebouw te zijn, maar wel in een redelijk nette buurt, ontdekte Neil twee dagen later.

In de hal van de flat werd Neil enthousiast begroet door een donkere man van ongeveer zijn leeftijd. 'Neil! Gozer, ben je ook weer in het land van de levenden?' zei de man met een brede grijns. 'Je ziet er goed uit voor iemand die in coma heeft gelegen.'

Neil onderdrukte de sterke impuls om een stap achteruit te zetten of zich achter Niamh te verschuilen. Iets van zijn gedachten moest echter op zijn gezicht te lezen zijn geweest, want de man riep uit: 'Oh, je geheugenverlies! Niamh vertelde het me, maar...' Hij schudde zijn hoofd en leek zich te herpakken. 'Sorry. Ik ben Sanjay. Ik woon één verdieping onder jullie.' Hij stak zijn hand uit en Neil schudde deze aarzelend.

'Het spijt me; ik kan me echt helemaal niets herinneren,' zei hij verontschuldigend.

'Kunnen de artsen niets voor je doen?'

Neil schudde zijn hoofd. 'Er is niets mis met m'n hersenen, dus als het goed is, komen mijn herinneringen vanzelf weer terug.'

Sanjay keek op zijn horloge en verontschuldigde zich met de mededeling dat hij een afspraak had.

Neil ademde uit en voelde een spanning waar hij zich niet bewust van was geweest uit zich wegvloeien. Hij voelde een voorzichtige hand op zijn arm en keek op. Hij knikte ten antwoord op de woordeloze vraag in Niamhs meelevende blauwgroene ogen.

Hij volgde haar naar de lift. Terwijl ze wachtten tot deze beneden was, zei Niamh zachtjes: 'Ik had Sanjay verteld van je geheugenverlies, maar ik neem aan dat zoiets pas echt doordringt als je het zelf gezien hebt.'

Neil uitte een geluid van frustratie. 'Ik wou dat ik me gewoon alles weer kon herinneren! Ik vind het echt heel vervelend om mensen die mij kennen niet te her-

kennen.'

Ze stapten de lift in en Niamh glimlachte naar hem. 'Het komt vast allemaal goed. Misschien triggert ons flatje je geheugen wel!' zei ze opbeurend.

Helaas bleek hun appartementje net zulk onbekend terrein voor hem als de rest van het gebouw. Het keukentje en de kleine maar gezellige woonkamer met de twee oud uitziende maar comfortabele banken zeiden hem niets. Zijn slaapkamer had net zo goed die van een vreemde kunnen zijn. Het zag er allemaal vrij klinisch netjes uit, hoewel hij vermoedde dat Niamh daar wellicht de hand in gehad had. Zijn kamer bevatte een twijfelaar, een bureau met een erg fancy uitziende computer en een boeken- en kledingkast. Hij voelde Niamhs teleurstelling toen zij hem rondleidde en hij niets herkende.

'Zijn dit mijn ouders?' vroeg hij wijzend op een foto op zijn bureau. De jongen op de foto leek op een jongere versie van de persoon die hij zag wanneer hij in de spiegel keek. Hij schatte de jongen rond de tien jaar.

'Ja. Je vertelde me een keer dat die vlak voor hun overlijden gemaakt is,' zei Niamh zachtjes.

Hij wees op een foto die achter die van hem met zijn ouders stond. 'Dat is zeker mijn grootmoeder?' Dat kon haast niet missen.

Niamh knikte. 'Ze woont in een verzorgingstehuis. Ze is dementerende.'

'Denk je dat ik haar kan bezoeken?' Hij voelde een sterke drang zijn enige levende familielid dat niet aan de andere kant van de wereld zat te bezoeken. Hij was er echter niet zeker van of het wel zo'n goed idee was als hij in zijn huidige geestelijke toestand iemand ging bezoeken die zelf de greep op haar herinneringen langzaamaan aan het kwijtraken was. 'Ik wil haar niet van streek maken.'

ZATERDAG 7 DECEMBER 2041

LIVERPOOL

Neil schoot overeind in zijn bed, zwetend en buiten adem. Paniek welde in hem op toen hij in het duister van de nacht even dacht dat hij zich nog steeds in de eindeloze zwarte leegte uit zijn nachtmerrie bevond. De sensatie van vallen, vallen, eeuwig vallen, stond hem nog helder voor de geest.

Langzaam wenden zijn ogen aan het donker en kon hij dingen onderscheiden: de omtrek van zijn raam, de computer op zijn bureau.

Zijn deur vloog open. Het duurde even voordat hij besepte dat de jonge vrouw die in een oversized T-shirt zijn kamer binnen kwam rennen zijn flatgenote Niamh was.

‘Neil! Is alles goed? Ik hoorde je schreeuwen.’

Hij drukte een hand tegen zijn voorhoofd aan. ‘Sorry. Ik had een nachtmerrie,’ mompelde hij. ‘Het gaat wel weer.’ Hij produceerde een beverig glimlachje en sloeg zijn benen over de rand van het bed. ‘Ik ga even wat water drinken. Sorry dat ik je wakker gemaakt heb.’

‘Weet je zeker dat het gaat?’ vroeg ze bezorgd.

Hij voelde zich allerminst oké – hij raakte het gevoel van vallen, vallen en uit elkaar gerukt worden maar niet kwijt – maar daar kon Niamh ook weinig aan doen. ‘Ja.’

Ze leek hem niet helemaal te geloven, maar knikte

toch. Op de drempel van zijn slaapkamer draaide ze zich om. 'Als er iets is, kan je me gewoon wakker maken, hè?'

Hij knikte en strompelde richting hun kleine badkamertje.

Toen hij het licht aandeed en in de spiegel keek, had hij even een schrikreactie, voordat hij zich realiseerde dat de vreemde die hij in de spiegel zag hijzelf was. Hij spetterde wat water in zijn gezicht. Hij steunde met zijn handen op de wastafel en haalde even diep adem, zijn ogen gesloten.

Na een poosje trok het akelige gevoel weg en haalde hij weer wat rustiger adem. Hij opende zijn ogen en keek zijn spiegelbeeld onderzoekend aan. De grijze ogen begonnen hem steeds vertrouwder voor te komen, hoewel hij ergens nog altijd het idee had dat hij naar iemand anders keek.

Hij nam een paar slokken water en ging weer terug naar bed. Het lukte hem echter niet om de slaap te vatten: iedere keer dat hij bijna sliep, schrok hij wakker omdat hij het gevoel had dat hij viel.

'Nog een beetje kunnen slapen?' vroeg Niamh de volgende ochtend meelevend. Ze zat met een bord gevuld met iets dat op cornflakes in melk leek op schoot op de bank, de televisie aan op de achtergrond. Tussen twee gebouwen door was een waterig zonnetje zichtbaar in een verder strakblauwe lucht.

'Niet echt,' gaf hij toe terwijl hij zichzelf een kop thee inschonk. 'De nachtmerrie bleef maar door mijn hoofd spoken. Zal nog wel door het ongeluk komen.'

'Kan je alles vinden, trouwens?' vroeg ze. 'Ik vergeet steeds dat je je dit soort dingen natuurlijk ook niet kan herinneren.'

Neil had inmiddels de toaster al gevonden en rom-

melde wat in de kastjes op zoek naar brood. 'Lukt wel, hoor. Maar dank je wel.'

Toen zijn toast klaar was, besmeerde hij hem met jam die hij op zoek naar het brood tegengekomen was en plofte met zijn bord neer op de andere bank. 'Ik hoop dat ik jou niet te veel uit je slaap heb gehouden.'

'Geen probleem. Heb je trouwens zin om dadelijk een stukje te gaan lopen? Het is wel koud, maar het zonnetje ziet er lekker uit. Misschien dat de omgeving hier je geheugen wel triggert.'

Na het ontbijt liep Neil naar zijn kledingkast, op zoek naar een trui. Hij had de vorige dag al geconstateerd dat de 'oude' Neil geen geweldige kledingsmaak had gehad. Van sommige T-shirts had hij zich afgevraagd hoe hij die in hemelsnaam had kunnen kopen. Nu ontdekte hij dat de oude Neil warme kleding blijkbaar overbodig had gevonden. Helemaal achter in de kast wist hij uiteindelijk toch iets te vinden dat hem hopelijk een beetje warm zou houden op deze koude decemberdag.

Niamh stond al op hem te wachten toen hij zijn kamer uit kwam. Ze droeg een simpel groen shirtje op haar spijkerbroek en liep op comfortabel uitziende gympen. 'En, ben je er klaar voor?' vroeg ze terwijl ze haar jas aandeed en een sjaal om haar nek wikkelde.

'Helemaal!'

Ze liet hem het Indiase afhaalrestaurant op de hoek van de straat zien en een klein parkje tussen de flatgebouwen. Iets verderop zag Neil wat eruit zag als kantoorgebouwen. Dat herinnerde hem aan iets dat ze nog niet besproken hadden. 'Wat voor werk doe ik eigenlijk? Tenminste, ik neem aan dat ik een baan heb?'

'Je zit in de ICT.'

Hij fronste. 'Echt waar? Dat klinkt niet echt als... mij.'

Niamh wierp hem onder het lopen een zijdelingse blik toe. 'Oh? Je vertelde me altijd dat je als klein jongetje al met computers in de weer was.' Een paar meter verderop vroeg ze: 'Wat verwachtte je?'

Hij schudde zijn hoofd, gefrustreerd. 'Geen idee, eigenlijk. Elke keer als ik denk een herinnering te pakken te hebben, knalt er weer een metersdikke betonnen muur voor!' Even later voegde hij somber toe: 'Wel een beetje problematisch als ik me niets van m'n beroep kan herinneren...'

Niamh reikte naar zijn hand en gaf deze een bemoedigend kneepje. 'Zullen we er even langs lopen?' stelde ze voor. 'Het is hier maar een paar minuten vandaan.'

Hij stemde toe en een paar minuten later stonden ze voor een gebouw dat hem net zo min bekend voorkwam als al het andere.

'Ik werk trouwens ook hier in de buurt,' zei Niamh en wees op een van de andere kantoorgebouwen. 'Daar zit de redactie van *Amazing Universe*, een populair-wetenschappelijk online tijdschrift waarvoor ik sinds afgelopen herfst werk.'

Hij realiseerde zich hoe weinig hij eigenlijk wist van zijn flatgenootje. De paar bezoeken voordat hij uit het ziekenhuis ontslagen was, waren grotendeels gevuld met gesprekken over de onderzoeken die hij ondergaan had en zijn nieuwsgierige vragen naar zijn leven en familie en de wereld waarin hij terecht was gekomen. 'Je bent journaliste? Wat leuk! Wat doe je precies?'

Ze bloosde licht onder zijn enthousiasme. 'Oh, weinig bijzonders. Liv – mijn beste vriendin, die daar tegelijk met mij is gaan werken – en ik krijgen meestal van die resultaten van non-onderzoeken die ergens op een achterafhoekje van de site belanden. Bewijs dat

honden intelligenter zouden zijn dan katten, dat soort dingen.'

'Ach, je komt er wel! Zijn er mensen die je echt graag zou willen interviewen?'

Niamh aarzelde heel even en zei toen: 'Kate Janssen.'

De naam klonk op een of andere manier bekend, al kon hij niet zeggen waarvan.

'Kate Janssen was een van de mensen achter ether-energie.' Op zijn vragende blik legde ze uit: 'Een manier om energie aan voor ons onzichtbare dimensies te onttrekken. Het werd iets van twaalf jaar geleden gebracht als dé oplossing van het energieprobleem, maar twee jaar later – nog voordat het meer dan enkel een theorie had kunnen worden – verdween het plotseling uit de media.' Ze zweeg even. 'Ik zou weleens willen weten of het echt niet werkte of dat er iets anders aan de hand was.'

Hij schudde zijn hoofd in een poging de mist die hem verhinderde bij zijn herinneringen te komen op te doen trekken. 'Dit komt me ergens wel vaag bekend voor, maar...'

Niamh lachte wat gegeneerd. 'Ik ben bang dat ik ietwat geobsedeerd ben door etherenergie. Je hebt er waarschijnlijk meer over gehoord dan je lief is.'

Hij stootte haar arm aan. 'Op het moment ben ik blij met elke herinnering. Nou ja, liever niet al te onprettige, natuurlijk.'

Toen ze weer in de flat aankwamen, besloot Neil dat hij zijn computer eens uit wilde proberen. Het was een mooi ding met een groot scherm – niet zo vreemd voor een ICT'er. Hij stuitte echter meteen op een probleem: hoe kreeg hij de computer van slot? Het scherm zei dat hij zich moest aanmelden, maar er was geen wachtwoordvenster te bekennen.

Hij stak zijn hoofd om de hoek van de deur van zijn slaapkamer. 'Uhm... Niamh?'

Ze keek op van haar boek. 'Wat is er?'

'Hoe krijg ik mijn computer van slot? Ik geloof niet dat hij om een wachtwoord vraagt.'

'Stemherkenning,' legde Niamh uit. 'Je hoeft alleen je naam even hardop te zeggen.'

Het voelde stom om tegen zijn computer te praten, maar even later verscheen toch de tekst 'Identiteit geverifieerd' in beeld. De interface kwam hem vaag bekend voor – het eerste dat ook maar iets van een herinnering op leek te roepen – maar desondanks duurde het even voordat hij zijn draai gevonden had. Hij voelde zich een voyeur toen hij door de bestanden bladerde, zeker toen hij zijn fotoalbums bekeek. Blijkbaar was hij de zomer daarvoor met Niamh op vakantie geweest; als hij zou moeten gokken, zou hij zeggen naar Frankrijk.

Een zacht kloppje op de deur kondigde Niamhs aanwezigheid aan. Ze liep naar zijn bureau en zette een kopje thee naast hem neer. 'Ik dacht dat je inmiddels wel dorst zou hebben.'

Hij glimlachte en bedankte haar.

'Wat ben je aan het doen?' vroeg ze nieuwsgierig.

Hij haalde zijn schouders op. 'Oh, niets, eigenlijk. Ik blader wat door de bestanden en foto's heen in de hoop iets bekends tegen te komen.'

Ze keek naar het scherm. 'Die zijn gemaakt toen we afgelopen zomer op vakantie waren in Frankrijk. Bretagne.'

'Ik wou dat ik het me kon herinneren,' zei hij weemoedig. 'Zo te zien was het erg leuk.'

Niamh keek met een lach op en het trof hem hoe charmant ze was. Oké, haar ogen stonden misschien ietsje te dicht bij elkaar, haar haar leek nooit mee te

willen werken en ze zou een paar kilootjes lichter moeten zijn om aan het heersende schoonheidsideaal te voldoen, maar ze was beslist niet onaantrekkelijk. Nee, hoe vaker hij haar zag, hoe leuker hij haar vond.

‘Ja, het was fantastisch,’ zei ze, en ook haar stem klonk wat weemoedig.

Hij besloot een vispoging te wagen. ‘Waarom was je eigenlijk met mij op vakantie en niet met vriendinnen of zo?’

Haar gezicht betrok wat en hij had meteen spijt van zijn vraag. ‘Sorry, dat had ik niet moeten vragen.’

‘Nee, nee, het is al goed,’ zei ze haastig. ‘Jij kan er ook niets aan doen dat je het je niet herinnert. Ik, eh... Het was een tijdje daarvoor uitgegaan met mijn vriend. En jij zat een beetje in hetzelfde schuitje omdat Jen net naar het buitenland was vertrokken. Dus besloten we samen een weekje naar Frankrijk te gaan.’

‘Jen?’ De terloops genoemde naam wekte zijn interesse op.

‘Jennifer. Een ex-studiegenootje van me. Jullie hebben een tijdje gedatet, totdat ze na haar studie voor een internship naar het buitenland vertrok.’

Het zei hem allemaal niets. ‘Oh. Vond ik dat erg?’

Niamh schokschouderde. ‘Ik geloof niet dat het erg diep ging. Voor zover ik weet hebben jullie daarna ook niet echt contact meer gehad.’

‘Heb jij eigenlijk broers of zussen?’ vroeg hij nieuwsgierig.

‘Ik heb een oudere broer, Eoin, en een jongere zus, Siobhan. Eoin doet iets financieels in Londen en Siobhan woont nog bij m’n ouders in Belfast.’ Ze glimlachte. ‘We komen elk jaar met Kerst met de hele familie bij elkaar, met m’n grootouders en ooms en tantes en zo.’

‘Moet leuk zijn, zo’n uitgebreide familie,’ zei Neil wat droefgeestig.

Niamh knikte. 'Vorig jaar had ik jou meegenomen. Mensen bleven maar vragen of we iets met elkaar hadden.'

Hij kon het niet laten om het toch te vragen. 'Hebben we ooit iets met elkaar gehad?'

Niamh schudde haar hoofd. 'Je was altijd meer als een soort oudere broer voor me.'

'Stom van me.' Hij grijnsde erbij om haar te laten weten dat hij het niet serieus meende, hoewel er wel een kern van waarheid in zat.

Ze lachte terug, iets ontspannener dan daarvoor. 'Je beschermde me altijd tegen de grote boze buitenwereld.'

'Maar iemand die zo sterk is als jij heeft toch helemaal geen bescherming nodig?'

Ze sloeg haar ogen neer en zei, nauwelijks hoorbaar: 'Dat valt tegen, hoor.'